

Dvrigheden. Det blev lagt i Amtmandens og Politimestrens Hænder at foretage det fornødne, og dette maatte efter Forholdenes Natur føre med sig, at der ogsaa maatte paalægges Kystboerne en Forpligtelse til at yde det fornødne Arbejde, selvfølgelig mod at erholde Godtgørelse ved en passende Bjærgeløn, hvis Fastsættelse atter var overladt til Administrationen inden for et vist Spillerum, som Strandingsforordningen fastsatte. Siden den Tid er der, som berørt af det ærede Medlem fra Selsinger (Høst) foregaaet stor Forandring i de herhen hørende Forhold. Der har dannet sig Entrepriser, der jærlig paatage sig at komme Skibbrudne til Hjælp, og som havde virket særdeles gavnligt, saa at der nu i Strandingstilfælde løsribes langt større Værdier fra Havet, end det tidligere skete, og samtidig er der ogsaa indtraadt den Forandring, at Befolkningen har sluttet sig sammen i Bjærgelov for at udføre den Virksomhed, der behøves fra Land for at bjærge saa meget som muligt. En Følge af denne Udvikling er det blevet, at det, naar der følger Folk med Skibet, hører til de rene Undtagelser, at Bjærgningen lægges i Dvrighedens Haand. Man finder, vistnok med god Grund, at det svarer bedst Regning at kontrahere med Entrepriserne og med Bjærgeløbene om Bjærgningen, og det har vist sig i det hele at være heldbringende. Det er med denne Ordning for Øje, at dette Lovforslag er fremkommet. — Jeg skal særlig sætte min Opmærksomhed paa tre Punkter, paa Lovforslagets Bestemmelser angaaende den Forpligtelse, der bliver tilbage for Befolkningen til at yde Assistance ved Strandinger, paa det offentlige Virksomhed i de Tilfælde, hvor der fremdeles maatte blive Spørgsmaal derom, og endelig paa Bestemmelserne om de saakaldte Bjærgelav.

Som jeg berørte, er Forholdet jo det, at der nu paahviler Befolkningen en omfattende Forpligtelse til at være virksom i Strandingstilfælde for at bjærge det strandede. Det er imidlertid en Ordning, som ikke stemmer med Sagens Natur, og naar den tidligere har været motiveret ved Hensigtsmæssigheds- eller endogjaa Nødvendighedshensyn, gøre disse sig ikke mere gældende. Det forekommer mig nu, at Lovforslaget paa en heldig Maade ordner den Forpligtelse, som endnu bør paahvile de enkelte til at yde Assistance i Tilfælde af Strandning. Hovedbestemmelsen herom indeholdes i § 3, første Membrum, at „hvor det gælder at redde den Vistand, som han kan yde uden Fare for Liv og Helbred“, en Bestemmelse, der

følger af almindelige retsfilosofiske Grundtænkninger. Hertil knytte sig Bestemmelserne i § 2: „Naar Skib er strandet eller i Begreb med at strande, eller fra Land ses paa anden Maade at være stædt i Nød, hvorfra det ikke ved egen Hjælp kan redde sig, skal den, som bliver det var, hurtigt muligt derom underrette Strandfogden“ — § 3, 3die Membrum om, at til de nævnte Meldinger er enhver pligtig mod Betaling at afgive de efter Politiets Skøn fornødne Befordringsmidler — noget, som ligefrem følger af sig selv — samt Bestemmelsen i § 3, 2det Membrum, at Politiet kan forlange, at de omboende mod billig Betaling skulle afgive fornødent Husly samt hde Kost og Pleje til de skibbrudne. De Bestemmelser, der gaa ud over dette, anbefale sig nærmest ved Hensigtsmæssighedshensyn, men de ere heller ikke mange. Der er saaledes Bestemmelsen i § 3 næstsidste Membrum, at enhver er „pligtig til ved enhver Bjærgning, som sker ved Foranstaltning fra Rytten, mod Erstatning at tilstede fornøden Afgang til og Benyttelse af sin Grund samt til Godssets Bevaring afgive Husrum“, en ganske naturlig hensigtsmæssig Bestemmelse, men den gaar noget ud over, hvad den strenge Ret ellers naturligen kunde medføre. Og dertil knytter sig endnu kun en Bestemmelse i Slutningen af § 4, nemlig at Politiet, naar det har maattet overtage Bjærgningen paa et Sted, hvor der ikke er Bjærgelav, som kan yde det den fornødne Bistand, er berettiget til mod Erstatning at anvende de Baade og Redskaber, som Ejeren ikke selv benytter. — Her er altsaa paa dette Omraade sket en meget stor Forandring i det nugældende, og jeg kan ikke skønne andet, end at disse Bestemmelser om den Forpligtelse, som bliver tilbage for den enkelte til at yde Bistand, i det hele ere heldige, ikke forlange for meget og heller ikke godt kunne forlange mindre.

Det offentlige Virksomhed ved Strandinger kan selvfølgelig ikke helt undværes. For det første maa jo det offentlige træde til, naar et Skib inddriver, uden at levende Folk er med i Følge, og sørge for, at det bliver bjærget, og dernæst vil der ogsaa ganske naturligt i andre Tilfælde blive Tale derom. Selv om det nu ordentligvis maa siges at være de paagældendes egen Sag, naar de følge med Skibet, at sørge for ved de Indretninger, som i Reglen have til Raadighed, at saa Godset bjærget, saa maa det dog i Tilfælde, hvor det ikke lader sig gøre, for Eksempel paa Steder, hvor saadanne Indretninger ikke ere til Stede, staa den strandede frit for at henvende sig til det offentlige for at saa dets Bistand til Bjærgningen,